

ΜΑΡΙΑ ΛΑΤΣΑΡΗ

Εμείς η Αντιγόνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2023

Πίνακας εξωφύλλου:
Κατερίνα Στόικου, *Μινιατούρα*

Τυπογραφική διόρθωση: Γιάννης Καλιφατίδης
Σχεδιασμός και σελιδοποίηση: Περικλής Δουβίτσας

ISBN: 978-960-504-360-5

© 2023 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Μαρία Λάτσαρη

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

Τα μαύρα κυπαρίσσια στην ανηφοριά τον δρόμο κόβουν. Στις πύλες τις επτά, στρατιώτες ελέγχουνε την πόλη. Οδός Λαβδακιδών. Το σπίτι μες στον χρόνο πλέει. Στις σκιές των πεθαμένων τριγυρίζει η Αντιγόνη. Η Ισμήνη, τυλιγμένη στο κασκόλ της, απ' το παράθυρο κοιτά και περιμένει. Άραγε ποιον; Δεν περιμένουμε παρά ό,τι μας αποφεύγει.

ο ποιητής

Στη Δαμασκό η τελευταία φορά που την είδα
με το κιβώτιο του μαρτυρίου παραμάσχαλα.
Το όνομα είχε Καντριγιέ,
μάτια κρυφά πίσω από γρίλιες.
Σε αεροδρόμια πολύβουα,
σε ματωμένα δευτερόλεπτα
τα ίχνη της έχω χάσει.
Στοιχίζω τους αιώνες στη σειρά,
εδώ π' ανέτειλε το ήθος της θνητότητας
κι έλαβαν σώμα γυναίκας φυλαχτό
η αθωότητα κι η ενοχή,
η θηριωδία κι η επιείκεια.

Κυρίες και κύριοι,
Σε μια ακτίνα φως
θα γράψω τ' όνομά της.
Στον σκοτεινό δρυμό θα επιστρέψω
σαν να 'μαι ο τελευταίος ποταμός.

|| τέσσερις κηδείες κι ένας γάμος ||

Κυρίες και κύριοι,

Επιστρέφω
με το jet lag των χελιδονιών,
πάνω απ' απέραντες θάλασσες
— της Ιστορίας μαραθωνοδρόμος —
σε αγώνα με σημαδεμένα χαρτιά.

Ανίερες συζεύξεις DNA,
γόρδια σπλάχνα αδερφικά
και μαύρα νυφικά.
Νικητής ο ηττημένος!
Ακούω φωνές, ακούω αυλούς,
υμεναίους, κλαρίνα.
Γάμος με μοιρολόι
και μοιρολόι δίχως νεκρό.

Επιστρέφω
μ' ένα σακίδιο γλώσσες κομμένες
σε ουρανό δίχως θεούς.
Απ' της συνείδησης την αυγή ανατέλλω
με της Δικαιοσύνης άλικο ρόδο στο χέρι
στη Λέσβο με φώναζαν Σαπφώ
στην Αλεξάνδρεια Κλεοπάτρα
Έμιλι στη Μασαχουσέτη
στο Βερολίνο Ρόζα,
όπως στην Αλαμπάμα.

Το οριστικό άρθρο παραδίδω.

Ω ξενιτιά, σοφότερη
απ' όλες τις πατρίδες!

Χίλιες φωνές, χίλιες σιωπές
ο κόσμος μια εικόνα

|| σολομωνική ||

Συ, δίποδο χωρίς φτερά, χωρίς ουρά,
πύλες επτά που δρασκελίζεις —
Homo sapiens separatus,
στους αναθρώσκοντες μέσα καπνούς
να ψηλαφήσεις ψάχνεις ουρανό
κοντά να 'ρθεις στο δέος του θανάτου.

Μαθητευόμενος
ο χρόνος μάγος
σαρδόνια σου χαμογελά —
σε δόκανα επανάληψης
η γλώσσα σου σπαράζει.

Χίλιες σιωπές, χίλιες φωνές
Φάτα Μοργκάνα ο κόσμος

|| ψαράκια ||

Μελάνι μετείκασμα
ο ουρανός στο ποτάμι.
Η Αντιγόνη εμείς
με βήματα γυμνά
— ανάσα —
σκέτα χώμα
χώρα λευκή αναζητώ.

Από τη Ράκκα
Λέσβο με καράβι
σε θάλασσα λουσιμένη
— ατσάλι και φως —
σε κύματα αφρισμένα,
σε χέρια απλωμένα
τα παιδιά μου αναζητώ.

Η Αντιγόνη εμείς
με αγάπη ανένδυτη,
αίμα ανένδοτο,
φόβο ανυπόδητο
τη φωνή μου αναζητώ.

Έρθε ο καιρός να φτιάξουμε
για την απάθεια αντισώματα

|| με μια σφυρίχτρα ||

Ο ήλιος — τελευταία μαχαιριά —
βουτάει κόκκινος στη θάλασσα.

Κοκάλινο το κρύο βγαίνει από τη γη,
κασκόλ το βλέμμα μου τυλίγει.

Ξεκοιλιασμένα στρώματα, άνθη στο πεζοδρόμιο σκορπίζουνε,
σαν ακακίες που βαριανασαίνουν άνοιξη.

Ψαράδες με στεφάνι φωτεινό στο σκάφανδρο
βουτάνε μες στους κάδους καθαρμένοι.

Το παρελθόν χορδή τόξου τεντώνει.
Με μία μόνο αιώρηση επιστρέφει.

Οι φτέρνες σου, Αντιγόνη, αθάνατες θα γίνουν
από βάτα και από χώμα σκληρό.

Οι μεταφορές δεν δίνουνε πάντοτε
φτερά στο ποίημα